

[Oluf Johansen.]

Vi staar altsaa med Hensyn til denne Sag i den karakteristiske Stilling, at vi paa samme Tidspunkt, hvor vi gennem denne Lovgivning vedtager Forbedringer, beslutter, at der skal nedsættes et Udvalg for at finde frem til fremtidige Ordninger paa dette Omraade. Vi gaar altsaa den modsatte Vej af, hvad man vilde kalde den almindelige: at man først nedsætter et Udvalg, og saa kommer Loven bagefter. Naa, men der kommer forhaabentlig ogsaa en Lov efter den Dag, da Udvalget eller Kommissionen har færdigbehandlet Sagen. Med den foreliggende Lovgivning er Spørgsmaalet altsaa ikke endelig afgjort. Vi er stadig paa Vandring mod det bedst mulige.

Uden at komme for dybt ind paa denne Sags Udvikling under Folketingets Behandling vil jeg dog sige, at det Lovforslag, som den højtærede Arbejds- og Socialminister fremsatte i Folketinget, var et godt Forhandlingsgrundlag. Det blev af Ministeren og hans Parti tegnet saa rosenrødt, som Farver kunde gøre det. Ved nærmere Prøvelse kunde det fastslaaes, at der var lidt Overdrivelser med — den Slags, som vi kender fra Agitationens Overdrev. Men det skal ogsaa erkendes, at Ministeren viste stor Imødekommehed med Hensyn til de Forbedringer, man ønskede fra forskellig Side, og som mit Parti satte ind paa ved Behandlingen i Folketinget. Vore Ønsker — og dermed vor Indsats i Sagen — gik i Retning af en virkelig Forbedring med Forhøjelse af Grundtaksterne, og her har vi opnaaet en Forhøjelse paa 20 pCt. Endvidere ønskede vi, at enlige Kvinder i den fremtidige Lovgivning stilles lige med Mændene. Vi finder, at dette er en Retfærdighedshandling over for Kvinderne. Man kan diskutere for og imod, og man kan diskutere Problemet, hvem der klarer sig bedst: den enlige Mand eller den enlige Kvinde, men tilbage bliver alligevel Retfærdighedsspørgsmaalet over for Kvinderne — i dette Tilfælde den enlige Kvinde. Vi ønskede dernæst, at Loven fik en saadan Form, at den ikke lægger Hindringer i Vejen for Arbejde eller Opsparing, og endelig ønskede vi det omtalte Kommissionsarbejde for at fremme de Anskuelse, vort Parti har gjort gældende i en Pjece om Synspunkter for Efterkrigstidens Politik.

Paa disse 4 Omraader gjorde vort Partis Repræsentant i Folketingsudvalget sin Indsats, og vi har kun Grund til at være tilfredse med det opnaaede Resultat.

Lovforslaget fastslaaer 65 Aar som den fremtidige Alder for Opnaelse af Aldersrente; dog gaar man ikke brat op hertil,

men gradvis gennem 5 Aar. Her har Kvinder en Fortrinsstilling, ligesom der naturligvis ved tidlig indtraadt Svaghed kan vises Hensyn. Med den Udvikling, vi er inde i paa flere Omraader, kan det vist ikke siges, at en Mand paa 60 Aar er udslidt eller gammel. Naar man i sin Tid gik ned fra 65 til 60 Aar, var det den daværende store Arbejdsløshed, der særlig laa til Grund herfor. Forholdene nu er som bekendt anderledes. Nu kunde vi øge vor Produktion, blot vi havde den fornødne Arbejdskraft. Dertil kommer den stigende Levealder og den forbedrede Folkesundhed. 65 Aar svarer til, hvad man har regnet med i Statens Tjeneste — man lægge ogsaa Mærke til, at vort Naboland Sverige har Planer om at fastlægge Grænsen ved 67 Aar.

I det foreliggende Lovforslag er der nogle Forbedringer, jeg gerne vil nævne, fordi jeg finder, de har stor Betydning. Der er saaledes bl. a. Bestemmelsen om, at Børnetillæg nu ogsaa ydes Forældre med Børn helt op til det 17de Aar, medens 15 Aar hidtil har været Grænsen. Endvidere er der Forhøjelserne af det særlige Invaliditetsbidrag, Forhøjelserne af Hjælpeløshedstillægget samt de faste Brændsels- og Beklædningsstillæg. Den Rabatkortordning, der af Hensyn til Landbruget, for at fremme Afsetningen af Oksekød og senere andre Ting, gennem en Del Aar har været en fast Bestanddel af vor Sociallovgivning, forsvinder, og Pengene kommer Rentemodtagerne til gode gennem forhøjede Grundtakster. I Penge betyder Loven en Forbedring fra den nugældende Lov paa ca. 120 Mill. Kr. og fra den midlertidige Tilstand med Bøngangstillæg og Rabatkort paa ca. 40 Mill. Kr. Vi kommer da op paa en samlet Ydelse paa over 400 Mill. Kr., svarende til en Fjerdedel af Statens Indtægter.

Gennem denne Lov bliver Invaliderne noget gunstigere stillet end de gamle, og mange Ting taler ogsaa derfor, thi mange af disse Medborgere skal leve hele Livet under triste Invaliditetsforhold, blinde f. Eks. et Liv i Mørke. For Invaliderne maa alt i højere Grad lægges an paa Opskoling og Dygtiggørelse. Det vilde være i Invalidernes egen Interesse, om de gennem Oplæring kunde vende tilbage til Samfundet som nyttige Samfundsborgere, der var med i Landets Produktion og Opbygning af deres Hjemts Økonomi. Her er store Samfundsproblemer, der fortjener den største Agtpaaivenhed, det vil sige den største menneskelige Forstaaelse af disse Mennesker i den Livsskabne, der har mødt dem.

Her vil jeg ogsaa gerne give min Til-